

אנעים זמירות ושירים אָרֹגֶן.

תהילים פרק קמז

הלו ק-ה כי טוב זמרה אלקינו כי נעים נאה תהלה: בזינה ירושלים ד' נחמי ישראל יבגס:

רד"ק: הלו ק-ה כי טוב. אז כשמיLOCK ה' לעולם, הלו ק-ה כל בני עולם, שתכירו אז מלכותו. ואז יהיה שיר זמר שלכם טוב ונעים, ותחלתכם תהילה נאה.

אם אין שייכות אל הפנימיות של מה שמדוברים, אז אין הזמר נעים. **אנעים זמירות** (אנעים מבני ההפעיל) - אני רוצה לעשות שהזמר יהיה נעים....

שירים אָרֹגֶן - ארגנים בגדר מצמר וקוטנה ומשי - מהרבה **שירים** של דוד ומדבר נחמה של הנביאים (שיר מלשון: אשורונה ולא עתה) **אָרֹגֶן תפלה וברכה.** (עי' סוף הפייט - הפיט הוא 'תפלתי' ו'ברכתאי')

בי אליך נפשי תערוג:

תהלים פרק מ"ב למנצח משפט ללבני קrho: **כאיל מערג על אפיקי מים בן נפשי תערוג אליך אלקים:** צמאה נפשי לאלקים לך-ל מי אבואה ואראה פנוי אלקים:

רד"ק: י"א כי נאמר על לשון בני הגלות הזאת, והוא הנכוון. אמר בלשון יחיד, אילו כל אחד מבני הגלות הומה וצועק מן הגלות שיתאהו אל הארץ הקודש לשוב הכבוד אליה. וזהו אליך אלקים. **כайл תערוג,** האילים הם בדבר במקומות שאין מהם מוציאים ויתאוו למיס...

רש"י: **כайл תערוג על אפיקי מים** לשון ערג נופל על קול האיל כאשר יפול לשון מהם לארץ ושוקק לדוב וגעה לשורדים, וצפוך לעופות, אמרו רבוינו האילה הזאת חסידה שבחיות וכשהחיות צמאו למים הם מתכנסות אליה שתתלה עיניה למרים ומה היא עושה חופרת גומא ומכנסת קרניה לתוכה וגועה, והקב"ה מרחם עליה והתהום מעלה לה מים. **כайл תערוג** - כאילת תערוג לא נאמר וכייל יעוג לא נאמר אלא כאיל תערוג הכתוב בזכר ובנקיבה. הזכר יעוג על עסק המים כמו שפרשנו, הנקייה כשהיא כורעת ליד והי' צועקת הקב"ה מרוחם עליה

רד"ק: (ג) צמאה. כאשר תכסוף נפש הצמא למים, ותאות האילים יותר מאשר הצמאים, כמו שזכר, ותאות הצמא אל המים יותר מתאות הרעב אל הלחם. לפיכך אמר צמאה ולא אמר רעבה, כי יהיה האדם بلا מאכל שנים או שלשה ימים ולא יהיה בעלי מים, וכשימצא הצמא מים ושתה, תשוב נפשו אליו. וצמאו הנפש המשכלה אל כבודה יותר מצמאו הגוף אל המים. **לאלקים,** ואח"כ פירש לך-ל מי, לפי שאלה העמים שהוא גולה ביניהם הם מתים. **מתי אבואה ואראה,** כמו שהיו בארץ ישראל שלש رجالים בשנה אל המקדש:

אליך נפשי תערוג - כל ישראל מתחאה וצועקת מן הגלות "מתי אבואה ואראה פנוי אלקים"

נפשי חמדת בצל ידך.

שה"ש ב ג :

בפתחם בעצאי הייר בן הדוד בין הבנים בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחפי:

תרגום: ... בעדן דאתגלי על טורה דסיני בזמן דיבב אוריתא לעמיה בההיא שעטה בטל שכינתיה רגigkeit למייתב ...

לדעת כל רוז סודך:

רש"י על שה"ש א ב: ישקני מנשיקות פיהו - זה השיר אומרת בפייה ב글ותה ובאלמנותה מי יתן וישקני המליך שלמי מנשיקות פיהו כמו מאז..... **כיטובים לי דודיך מכל משתה יין ומכל עונג ושםחה....** על שם שננתן להם תורתו ודבר עמם פנים אל פנים ואתם דודים עודם ערבים עליהם מכל שעשו. **ומובטחים מאתו להופיע עוד עלייהם לבאר להם סוד טعمיה וMASTER צפונותיה, ומחלים פניו לקיים דברו** - וזהו ישקני מנשיקות פיהו :

רמג"ס סלכות מסונת פרק ט: (ו) נמזה פירוט כל חמוץ סגולות ותקלות, על דרכן זו, ככלמל מושגף מה כ' נצמחה וצמלמת דרכו, משפיע לכל סגולות קלהו ומליקת קקלות, עד שמאיו פנויס לאמכחן גמור ועמוק צה, כדי שמאו לח' העוט' ג', ויינט לך לעולס צכלו עז ותלהין מיס לעולס צכלו חרוכ'....

(ז) ומפני זה הטהלו כל קדרלן נגיילאט וחכמיה ליום קמלך המשיח, כדי שיעשו ממלכות טהינה מינמת לנו לעמוק גמור וצמלות כהוגן, וימלטו לאס מלגועו וירדו בחכמה, כדי שיזכו למי העולס ה'': לפי צנולוון טיםיס מלכט הדרעת וההכמה וההמן, צנולמר "כי מלגה הלהן דעה מה כ'", ונמלמר "ולג' לימדו מה לת ריעשו ומייס מה מהיו" (ירלמיין לה', נג'), ונמלמר "ווקירומי מה לנו סלען מגטלאס" (יחסוקל לו, כו). מפני קהנותו המליך קיעמו מזען דוד כעל הכמה יקירה יתר מקלה, ונכיה גדור הול קרו כלה כהה רבונו; ולפיכך ילמד כל העש ווילא חותן דרכ' ה', ויכלו כל הגויסים לנטמעו, צנולמר "וטהה כלההית טיםיס נפונ יוהה כל בית כ' כלהק ההייס" (יקעיטו כ, כ):

(ז) ופסוף הטער כוון וטנוונת קלהרונה טהין לה הפסק ונירען, טו' מי הטעולס הצעה; חיל מומם סמיכת טו' הטעולס כהונת סולן, היל סטמלוות מחוז ליטולן. וכandal מלכו חכמיה לרלהזוניס, אין צין הטעולס צה למומם סמיכת היל שיעזוד מלכויות צגד:

ר' יצחק בער (סדר עבוזת ישראל), ובקבוצתו המהדורות האחרונות של סדרי רעדעהיים) שינה הגירסה המקובלת 'חמדה' ל'חמדה' ע"פ הפסוק. אך אין שום הכרח לשבש המקובל. בזמן מ"ת הייתה השთוקות עזה=חמדה מבני הכבד, ועתה בזמן הגלות אנחנו חומדים ומשתוקקים לקרבת ה' כזו. עי' لكمן על 'דודיך'

נפש חמדה - בכל הזרות כל ישראל התאוו ומתחאים לשבת בצל ידו ית' בימות המשיח כדי למדוד תורה בעומק נפלא מהמשיח - עי' מש"כ בשם רש"י בפירוש 'דודיך'

מדי דברי בכביך. הוּמָה לְבִי אֶל הַזָּה:

שיר השירים פרק א

שיר השירים אשר לשלה: יְשַׁקְנֵי מְגַשְׁיקֹת פִּיהוּ בֵּי טּוֹבִים דָּרִיכֵי מַיִין :

השורה מיסודת ע"פ ירמיה פרק לא יט - הפסוק בירמיה קאי בזמן הגלות עיי'יש

הבן נזכיר לי אפרים אם יILD שעשעים כי מדי דברי בו זכר אזכור עוד על בן המו מעי לו רחם ארחמו נאם ד' דודיך - עיין לעיל רש"י אצל 'כל רוז סוד'.

לב כל ישראל הומה לקרבת הש"ת

על בָּן אֲדִיבָר בָּה נִכְבְּדוֹת.

תהלים פרק פז ג ניכבות מדבר בה עיר האלקים סלה

תרגום: מלין דיקר אתמלל עלך

רש"י: ניכבות מדבר בך - את ירושלים דברי כבוד נדבר בך מפני הקב"ה...

תהלים מה א

וְשָׁמָה אֲכַבֵּד בָּשִׁירִי וְדִידּוֹת:

למנצח על ששנים לבני קrho משכיל Shir ירידת:

ראב"ע: יידיות - כמו אהבות:

ר' שבתי סופר שינוי הגירה ליידיות כי טעו שידיות הן שתי נשים חברות. ברם, לפי ראב"ע 'ידידה' הוא שם נרדף ל'אהבה'. שירים על שתי יידיות, על שתי אהבות, על אהבת הקב"ה לישראל ועל אהבת ישראל להקב"ה.

אספירה בבודך ולא ראותך. אָדָמָה אַבְנָה וְלֹא יַדְעַתְּךָ:

השורה מיסודת ע"פ ישעה מה - (א)כה אמר ר' למשיח לכוון אשר החזקי בימינו לרד לפניו גויים ומתני מלכים אפתח לפניו דלתים ושערים לא יסגורו: אני לפניה אלה ותוריהם אושר [אישר] דלתות נחששה אשבר ובריחי ברזל אגדע: ונחתה לך אוצרות חזקה ומטמוני מסתרים למן תרע כי אני ר' הקורא

בשם אלקי ישראל: למן עבדי יעקב וישראל בחורי ואקרא לך בשמה אבנה ולא ידעתני:

רד"ק אבן ולא ידעתני - כי כמה שנים לפני כורש ולפני גלות ישראל התבנאה הנביא על חרבן בבב, וامر ואקרא לך בשmach, וامر אבן כי פעם היהתה בשם כורש כמו בזאת הפרשה ופעם בלי זכר שם כרש וזהו הכנוי: ולא ידעתני -

ועדין לא הייתה יודע אותו כשיית קורא על ידי נבאי שאטה תחריב בבב:

אף אנחנו משבחים על דברים שטרם זכינו לראות

בַּיד נִבְיאֵךְ בְּסֹוד עַבְדִּיךְ.

דמיה תדר בבוד הודה:

(2) ספר דברי הימים א פרק כת

(כה) ויגדל ר' את שלמה למלוכה לעיני כל ישראל ויתן עליו הוה מלכות אשר לא היה על כל מלך לפניו

על ישראל:

רש"י ויתן עליו הוה מלכות - פתרון נתנו עליו חן מלכות דוגמא וננתת מהוודך עליו (במדבר כז) שהכל אמרו הown זה ובדיןאל כתיב ועמד על כנו נבזה ולא נתנו עליו הוה מלכות:

רד"ק ויתן עליו הוה מלכות - שהיו כל העם יראים ממנו ומנשאים אותו ובהפק זה כתיב בספר דניאל ולא נתנו עליו הוה מלכות:

గָדְלָתָה וְגָבוֹרָתָה. בְּנֹו לְתֹזְקָה פְּעֻלָּתָה: עי' ברכות נח. מתניתא תנא משמיה דרבי עקיבא לך ה' הגדלה זו קריית ים סוף והגבורה זו מכת בכורות.....

דָמוֹ אֹתֶךָ וְלֹא בַּפִּי יִשֵּׁה. וַיְשׁוֹךְ לְפִי מַעֲשֵׂיךָ:

ישעה פרק מ כה (הפטרת נחמו)

ואל מי תְּדִמְיוֹנִי וְאֲשֹׁוֹתָה יֹאמֶר קָדוֹשׁ : שָׁאוֹ מָרוֹם עַינֵיכֶם וְרָאוּ מַיְכָרָא אֶלָה....
רְדָ"ק : וְאֶל מַיְכָרָא אֲשֹׁוֹתָה - אֶל מַיְכָרָא לְדִמְוֹת אֲשֹׁוֹתָה אֲנִי נְדֻמָה לְאָוֹתוֹ הַדָּבָר וְאֲשֹׁוֹתָה לוֹ - כִּי תִּכְלֹל
לְדִמְוֹתִי בְּדִבְרֵיכֶם שְׁלָא בְּשֶׁכֶל, וּבְעֹבֵר דְּמוֹתְכֶם לְאֲשֹׁוֹתָה אֲנִי לוֹ - אִם כֵּן אֲנִי יְחִיד וּבָרוּא הָעוֹלָם כְּלָוָל, וְאָמַר קָדוֹשׁ
כִּי הוּא קָדוֹשׁ (ובעל המחשבות) [ונעל מהמחשבות] :

ישעה פרק מו ה : לְמַיְכָרָנִי וְתִשְׁוֹתְנִי וְתִמְשְׁלֹנִי, וְנַדְּמָה :

ילקוט שמעוני ישעהו - פרק א - רמז שפה
חוֹזֵן יְשֻׁעָיהוּ בֶן אַמֹּץ. זֶה שָׁאַמֵּר הַכְּתוּב וְדָבְרָתִי עַל הַנְּבִיאִים אֶלָּא אֲנִי חֹזֵן הַרְבִּיתִי שְׁכוֹלָם אֵין נְבוֹאתָו שֶׁזֶה דְּמוֹתָה לָזֶה, וְהִיאָךְ, עַמּוֹס רֹואָה אֲוֹתִי עַומְדָה שֶׁנְּאָמַר רְאִיתִי אֶת הַי' נִצְבֵּעַ עַל הַמְזֻבָּח וְגַוִּי. מִיכָּה אָרֶה אֲוֹתִי יוֹשֵׁב שֶׁנְּאָמַר רְאִיתִי אֶת הַי' יוֹשֵׁב עַל כְּסָאוֹ וְגַוִּי. מָשָׁה רֹאָה אֲוֹתִי כָּבוֹר שֶׁנְּאָרָם הַי' אִישׁ מְלֹחָמָה. דְּנִיאָל רֹאָה אֲוֹתִי שֶׁנְּאָמַר וּשְׁעָרָה רָאִיתָה כְּעָמָר נְקִי, לְכֵן נְאָמַר וּבַדְּ הַנְּבִיאִים אֲדָמָה, וְאֶפְתַּח יְשֻׁעָיהוּ כְּשַׁנְתְּנָבָא אָמַר תְּחִלָּה תְּחִלָּה. לְמַה הִי דְּמוֹתָה לְבָעֵל הַבַּיִת שְׁהָיָה לוֹ בָּן וְהַכְּעִיסּוֹ הַבָּנָן עַבְרָר אֲבִיו וְרֹאָה אֶת הַלְּבָלָר יוֹשֵׁב קָרָא אֲוֹתוֹ וְאֶל לְכָתֵב שֶׁאָנִי כּוֹפֵר בְּבָנִי וְהַלְּבָלָר וְכָתֵב וְלֹא הִיא חַכְמָה. אַחֲרָ זָמָן הַלְּבָלָר וְנִפְלֵל לְרָגְלֵי אֲבִיו וּבְקַשְׁתֵּי הַיָּמָנוֹ וּכְבָלוֹ, וְאַחֲרָיכֶם עַבְרָר אֲבִיו אֶצְלָוּ הַלְּבָלָר וְאֶל מַה לְכָתֵב שֶׁכְּתַבְתָּ לְכִפּוּר בְּבָנָךְ וְאָמַר תְּחִלָּה לְכִפּוּר בְּבָנִי, אָמַר לוֹ שֶׁמְאָה אָמְרָתִי לְכָתֵב כִּי חָסֵ לְיִשְׁעָיהוּ וְאֶל יִשְׁעָיהוּ כָּל הַבָּנָן אֲנִי כּוֹפֵר בְּבָנִי שֶׁמְאָה אָמְרָתִי אֲוֹתוֹ וְקָרָא לְיִשְׁעָיהוּ וְאֶל כְּתַבְתָּ שֶׁאָנִי כּוֹפֵר בְּבָנִי הַתְּחִילָה כְּתַבְתָּ שֶׁמְאָה שְׁמִים וְגַוִּי לְמַה כּוֹפֵר אֲנִי בְּחַנְחָן הַכְּעִיסּוֹ אֲוֹתוֹ בְּנִים גָּדְלִיתִי וּרְוֻמְמִתִּי וְגַוִּי יְדַע שָׁוֹר קָוְנָהוּ וְגַוִּי, אַחֲרָ זָמָן בְּקָשׁוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַקְּבִּיה פְּשָׁעֵיד וְגַוִּי וּקְבָלָן שֶׁנְּאָמַר שׁוֹבֵה אַלְיִי כִּי גָּאַלְתִּיךְ, אָמַר לוֹ יְשֻׁעָיהוּ רַבּוֹן כָּל הַעוֹלָמִים אַיִן אָתָּה חָותָם עַל מַה שֶּׁכְּתַבְתָּ לְכִפּוּר בְּבָנִיךְ, אָמַר לוֹ הַקְּבִּיה אֲנִי כּוֹפֵר בְּבָנִים אֲדָמָה :

הַמְשִׁלּוֹק בְּרוּבָן חִזְוִינָות. הַנֶּקֶה אֶחָד בְּכָל דָמִינָות:
וַיְחַזֵּה זְקָנָה וּבְחָרוֹת. וּשְׁעָרָ רָאֵשׁ בְּשִׁיבָה וְשִׁיחָרוֹת:
זְקָנָה בְּיּוֹם דֵין וּבְחָרוֹת בְּיּוֹם קָרְבָן. בְּאִישׁ מַלְחָמָה יָדַיו לֹא רַבָּ:

ספר דניאל פרק ז
(ט) חָזָה הָיָה עַד דֵי בְּרָסְיוֹ רְמִיו וּעֲתִיק יְזִמְנִי יִתְבּוּשֵׁה פְּתַלְגָּחָר וּשְׁעָרָ רָאִישָׁה בְּעָמָר נְקָא פְּרָסִיָּה שְׁבִיבָיו דֵי נָוָר
גָּלְגָּלָהִי נָוָר זְלָק :

ילקוט שמעוני פרק ב' רמז תתרסה
כתבו אחד אומר ושער ראשיה כעمر נְקָא וכתיב ראשו כתם פּוֹ קָוָצָותִו תְּלָתְלִים שְׁחוּרוֹת כְּעַרְבָּ, לא קשיא כאן
בִּשְׁיבָה כאן בִּמְלֹחָמָה, דָאָמַר מָר אַיִן נָאָה בִּשְׁיבָה אֶלְזָקָן וְאַיִן נָאָה בִּמְלֹחָמָה אֶלְחָור :

חַבְשׁ בּוֹבָעַ יְשֻׁעָה בְּרָאָשׁוֹ. הַזְּשִׁיעָה לֹא יְמִינָו וְזָרְעַ קְרָשָׁו:

ישעה פרק נת

(א) הָן לֹא קָצָרָה יְדֵי דֵי מְהֹוֹשִׁיעַ וְלֹא כְּבָדָה אַזְנוֹ מְשֻׁמּוֹעַ: (טז) נִירָא כִּי אִין אִישׁ וְיִשְׁתּוּם בְּיַיִן
אִין מְפַגְּעַ וְתוֹשָׁע לֹא זְלָעַו וְצְדָקָתוֹ הִיא סְמִכְתָּהוּ: (ז) וַיְלַבְשָׁ אֶצְדָּקָה בְּשָׁרָקָן וְכּוֹבָעַ יְשֻׁעָה בְּרָאָשׁוֹ וַיְלַבְשָׁ בְּגָדִי
גָּקָם תְּלַבְשָׁת וְזִיעַט פְּמַעַיל קָנָאָה: (כ) וּבָא לְצִוְּן גּוֹאֵל וְלָשְׁבִּי פְּשָׁע בַּיּוֹקָב נָאָס ד':
רְדָ"ק : וַיְלַבְשָׁ צְדָקָה - כָּלֵיו יְהִוָּה שְׁנִי מִינִים, עַל דָּרְךָ מְשָׁל: כָּלִי צְדָקָה וְיִשְׁוֹעָה לִיְשָׁרָאֵל, וְכָלִי נְקָס לְגַוִּים. וְהַמְשִׁיל
כָּלִי הַיְשֻׁועָה לְכָלִים שְׁהָם מָגוֹן: שְׁרִיוֹן וּכְבוֹעַ - מְשָׁל שִׁינְגָן עַל יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת וּבְצָאתָם מִהְגָּלוֹת מַהֲוִיּוֹבִים שְׁלָא יְרֻעָה
לָהֶם. וְהַשְּׁרִיוֹן וְהַכּוֹבָע אַיִינָם מְלֻבּוֹשִׁים אֶלְאָלָף שְׁעָה, בְּעַת הַמְלֹחָמָה, וְהַיְשֻׁועָה לֹא תָאַרְךְ מִתְּחָלָה, עד שִׁיהְיוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּאֶרְצָם וּבְשָׁעַת מְלֹחָמָה גּוֹג וּמִגּוֹג. וְהַמְשִׁיל כָּל הַנְּקָם וְהַקָּנָה לְבָגְדִים וּלְמַעַיל שִׁילְבָשָׁה אַדְמָם אָתָּם כָּל
שְׁעָה, כִּי עוֹד כָּל יְמִי עַולְמָם יְהִוָּה אָוֹמָת הָעוֹלָם עֲבָדִים לִיְשָׁרָאֵל, וּרְדוֹן בְּשָׁוְנָאִים וּבְנִירָא אַכְרִים וּכְוּרְמִים, וְזֹה
נְקָם וְקָנָה עַל הַשְׁעָבָד שְׁשַׁעַבָּדוּ בִּיְשָׁרָאֵל כָּל יְמִי הָגָלוֹת.

טְלִילִי אָרוֹזָת רָאָשׁוֹ נִמְלָא. קְנוֹצָתִיו רְסִיסִי לִילָה:

שיר השירים פרק ה ב

אַנְיִי יְשִׁנָּה וְלֹבִי עַר קוֹל דּוֹדִי דּוֹפֶק פְּתַחְיִי לִאְחָתִי רְעִתִּי יוֹגָטִי תְּמַתִּי שְׁרָאָשִׁי נִמְלָא טַל קְנוֹצָתִי רְסִיסִי לִילָה:
תְּرָגּוֹם : ...בְּגָלוֹתָא ... שְׁעָרָ רָאִישָׁי אַתְּמָלִי מִן דְּמַעַתִּיךְ כְּגָבר דְּשָׁעָרָ רִישָׁה מַצְטָבָע מַטְלָא דְּשָׁמִיא, וְצִיצִית נְזִירָי
אַתְּמָלִי מִן טְפִי עַיִינִיךְ כְּגָבר דְּצִיצִית נְזֹרְהָי מַלְיָן מַטִּיפִי מַטְרָא דְּנַחֲתָיו בְּלִילָא

ישעה פרק כו יט

יְהִוָּה מְתִיקָה נְבָלָתִי יְקִימָנִין הַקְּצִיצוֹ וְרַנְגָּנוֹ שְׁבָנִי עַפְרָרִי טַל אֹלֶת טְלָה וְאֶרְץ רְפָאִים תְּפִילִי :

רְדָ"ק : כִּי טַל אָרוֹזָת טְלָךְ - אָרוֹזָת הַסְּרָקוֹת, כְּמוֹ לְלַקְוֹט אָרוֹזָת. אָמַר עַל דָּרְךָ מְשָׁל, טַל הַרְאֹוי לְיִרְקֹות הָאָטָל,

כְּמוֹ שְׁהַטְּלָמָה הַיְרָקָות וּמְצָמִים, כְּנוֹ טְלָךְ - אָמַר כְּנַגְדָּה הַשְּׁמָס - שִׁיחָה הַמְתִים :

מַהְרָ"י קָרָא : אָרוֹזָת זוֹ לְשָׁוֹן גְּשִׁים הָאָוֹר כְּמוֹ יוּתָה לְאָרוֹ אָוֹר (איוב לו' כא)

פרקיו דורי אליעזר פרק לד

עתידי לבא הקב"ה מוריד תחיה טל ומחייב את המתים, שני ייחיו מתיך' - אלו ישראל שמתו בטוחים על שמו. נבלתי יקומו' אלו הרשעים שהם כנבלת בהמות שיקומו לפני הדין אבל לא יחו. הקיצו וירנו שוכני עפר' - אלו הצדיקים שהם שוכני עפר ארץ. כי טל אורות טילך' - אין טל צדיקים חשך אלא טל של אורה, והוא נתן רפואות הארץ שנ יארץ רפואיים. ומה יהוא נתן רפואיים לארץ' טל לתחיה המתים. ומאייה מקום הוא יורד - מרשו של הקב"ה. ולעתידי לבא מנער שער ראשו ומוריד תחיה טל ומחייב את המתים שני' אני ישנה...فتحי לי אחותי רועיתך יונת תמי שראשי מלא טל'.

וַתִּפְאֶר בֵּי בֵּי חָפֵץ בֵּי.

ישעה פרק סב (הפטה פ', נצבים)

(א) למן ציון לא אהשה ולםען ירושלים לא אשקט עד יצא בנה צדקה וישועתה בלביד יבער: (ב) ורא גויים צדקה וכל מלכים בכורחה ולקרא לך שם חדש אשר פי ד' יקברנו: (ג) והיית עטרת תפארת ביתך ד' וצנוך [אניך] מלוכה בכח אלקיה: (ד) לא יאמר לך עוד עזקה ולארצה לא יאמיר עוד שטממה כי לך יקרה חפציך בה ולארצה בעולח כי חפציך בה וארצה תבעל:

וְהוּא יְהִי לִעֲטָרָת צָבֵי:

ישעה פרק כח (א) הו עטרת גאות שפלי אפרים וצץ נבל צבי תפארתו (ה) ביום ההוא יהיה ד' צאות לעטרת צבי ולכפירת תפארה לשאר עמו:

בְּתִים טָהוֹר פָּוּ דְמוֹת רָאשׁוֹ. - מלך המשיח שחולק לו מען כבוד שמים - חפקדו להשליט התורה על ישראל וכל העולם Shir haShirim פרק ה ראשו בתם פז. קוצותיו תלולים שחורות פעורב:

תהילים פרק כא (א) למאנצ' מזמור לדוד: (ב) ד' בעזך ישמח מלך ובישועתך מה יגיל [גיגל] מאד: (ג) פאות לבו נפתחה לו ואראשת שפטיו בל מנעת פלה: (ד) כי תקדמנך ברכות טוב תשית לרשו עטרת פז:

שמות לבת - פרשה ח פסקה א מי הוא זה מלך הכבוד. למה קרא להקב"ה מלך הכבוד? שהוא חולק כבוד ליראו כ- יצד מלך בשר ודם אין רוכבון על סוסו ואין יושבון על כסאו והקב"ה הושיב לשולמה על כסאו שנאמר (ד"ה א כת) וישב שלמה על כסא הא מלך והרכיב לאליו על סוסו ומהו סוסו של הקב"ה סופה וסערה שנאמר (נחום א) ה' בסופה ובסערה דרךו וענו אבק רגליו וכתיב (מייב' ב) ויעל אליו בסערה השמים מלך ב'יו אין משתמש בשרביטו והקב"ה מסר שרביטו למשה שנאמר ויקח משא את מטה האלקים בידו מלך בו'יד אין לובשין עטרה שלו והקב"ה עתיד להלביש עטרה שלו למלך המשיח ומהו עטרה של הקב"ה כתם פז שנאמר (שיר ה) ראשו כתם פז קוצותיו תלולים שחורות כעורב וכתיב (תהלים כא) תשת לראשו עטרה פז מלך ב'יו אין לובשין לבשו וישראל לובשין לבשו של הקב"ה ומהו לובשו של הקב"ה עוז שנאמר (שם צג) לבש ה' עוז התאזור וננתנו לישראל שנאמר (שם כת) ה' עוז לעמו יתנו ה' יברך את עמו בשלום מלך ב'יו אין נקראין בשם קיסר אוגוסט ואם נקראין בשם היו מימיין אותו והקב"ה קרא למשה בשם שנאמר ראה נתניך אלהים לפרעה אל הקב"ה למשה פרעה עשה עצמו אלהו שנאמר (יחזקאל כת) לי יאורו ואני עשיתני לפיכך וזהו אמר שווה אלוק:

וַחֲקָעַל מֵצָח בָּבּוֹד שָׁם קָרְשָׁוּ: - כהן גורל

שמות פרק כח ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עלייו פתוחה חתם קדרש ליקו'ק והיה על מצח אהרון ונשא אהרון את עזן הקדשים אשר יקידישו בני ישראל לכל מתנת קדושים. והיה על מצחו תמיד לרצונו להם לפניהם ר' :

לְחֵן וְלִכְבּוֹד צָבֵי תִּפְאָרָה.

תהילים פרק פד מה יידיות משפטניך ד' צ-אות: (ג) נכספה וגם כלמה נפשי לחצרות ד' לבי וברשי ירננו אל-קל-חי: כי טוב يوم בחצריך מאליך בחרתי הסתופף בבית אלקי מדור באהלי רשות: כי שמש ו מגן ד' אלקים חן וכבוד יתנו ד' לא ימנע טוב להלכים בתמים:

רד"ק חן וכבוד יתנו להם לפניו הגוים והם יכבדום בנסיבות מהгалות ולא ימנע טוב הגוים מהם

אמתתו לו עטרה עטרה:

שיר haShirim פרק ג צאינה וראינה בנות ציון במלון שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו :